

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

w konsekwencji

— stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 8 lutego i 8 marca 2019 r. uznających, że skarżący jest zdolny do pracy, a jego nieobecność od dnia 18 lutego 2019 r. jest nieusprawiedliwiona;

— w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji prezesa EBI z dnia 16 marca 2020 r. potwierdzającej wnioski komisji pojednawczej, a w konsekwencji decyzji z dnia 8 lutego i 8 marca 2019 r.;

w związku z tym

— nakazanie pozwanemu wypłaty renty inwalidzkiej z mocą wsteczną co do zasady od dnia 1 lutego 2019 r.;

— zasądzenie od pozwanego odsetek za zwłokę od renty inwalidzkiej należnych od dnia 1 lutego 2019 r. do dnia całkowitej spłaty, przy czym wysokość odsetek ustala się według stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o dwa punkty procentowe;

— zasądzenie od EBI zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącego;

— obciążenie EBI całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 46-1 i 48-1 regulaminu w sprawie rent i emerytur oraz art. 11 ust. 1 i 3 przepisów administracyjnych a także oczywistego błędu w ocenie.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku staranności.

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2020 r. – KM / Komisja

(Sprawa T-374/20)

(2020/C 255/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: KM (przedstawiciel: adwokat M. Müller-Trawinski)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 7 października 2019 r. zawartej w decyzji „Autorité Investie du Pouvoir de Nomination (AIPN)” nr R/627/19 z dnia 20 marca 2020 r., w której strona pozwana odmówiła przyznania stronie skarżącej renty rodzinnej oraz nakazanie stronie pozwanej wydania nowej decyzji zgodnie ze stanowiskiem Sądu i przyznania skarżącej renty rodzinnej;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy.

Zarzut pierwszy dotyczy dyskryminacji polegającej na tym, że dla uzyskania prawa do renty rodzinnej istnieje wymóg zawarcia związku małżeńskiego przez pary heteroseksualne, podczas gdy w odniesieniu do wszystkich innych par wystarczająca jest jakakolwiek forma trwałego zarejestrowanego związku partnerskiego.

2. Zarzut drugi.

Drugi zarzut dotyczy tego, że art. 18 załącznika VIII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej w związku z art. 20 tego samego załącznika ma charakter dyskryminujący i w związku z tym jest nieważny, ponieważ w przypadku urzędników pozostających w czynnej służbie jeden rok małżeństwa wystarczy do ustalenia istnienia stałego związku, uprawniającego do otrzymania renty rodzinnej w przypadku śmierci urzędnika, podczas gdy w przypadku małżonków urzędników, którzy zawarli z nimi związek małżeński po przejściu na emeryturę, aby móc otrzymać rentę rodzinną, należy wykazać aż pięć lat małżeństwa.

Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2020 r. – Ryanair/Komisja

(Sprawa T-378/20)

(2020/C 255/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F. Laprévotte, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56795 (!); oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja Europejska naruszyła wymóg prawny zgodnie z którym, pomoc zatwierdzona na podstawie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE powinna służyć naprawieniu szkód spowodowanych zdarzeniami nadzwyczajnymi a nie tylko szkód wyrządzonych jednemu poszkodowanemu takich zdarzeń.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja Europejska przeprowadzając kontrolę proporcjonalności pomocy w stosunku do szkód spowodowanych przez kryzys COVID-19, popełniła oczywisty błąd w ocenie.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja Europejska naruszyła konkretne postanowienia TFUE oraz ogólne zasady prawa europejskiego dotyczące zakazu dyskryminacji, swobodnego przepływu usług i swobodę przedsiębiorczości, które stanowiły podstawę liberalizacji transportu lotniczego w UE od końca lat 80. Liberalizacja rynku transportu lotniczego w UE pozwoliła na rozwój prawdziwie paneuropejskich tanich linii lotniczych. Komisja Europejska pominęła szkody spowodowane przez kryzys COVID-19 w odniesieniu do tych paneuropejskich linii lotniczych oraz ich rolę w sieci połączeń lotniczych Danii, pozwalając Danii na zastrzeżenie pomocy tylko dla SAS. W art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE przewidziano wyjątek od zakazu udzielania pomocy państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE, ale nie przewidziano wyjątku od innych norm i zasad TFUE.